

[Holger Eriksen.]

kende, at den, der har modtaget offentlig hjælp, kan miste valgretten, selvom den offentlige hjælp skyldes, som det ærede medlem hr. Alfred Jensen nævnte, at de pågældende var alkoholister eller forsømmelige forsørgere; selv i sådanne tilfælde vil kommunisterne ikke berøve de pågældende valgretten. Det er i og for sig det eneste punkt, hvor der er uenighed eller forskel på den socialdemokratiske og den kommunistiske opfattelse. Det er principielt en meget stor forskel, men i realiteten bliver den ikke så stor, fordi kun et meget ringe antal personer kommer ind under den kategori, hvor vi fra socialdemokratisk side mener at valgretten bør fjernes.

Når det ærede medlem hr. Alfred Jensen søgte at udlægge det ærede medlem hr. Hans Hedtofts udtalelser på den måde, at han ville betegne alle dem, der havde mistet deres valgret, som alkoholister og forsømmelige forsørgere, er det helt forkert, hvad der også fremgår af det referat, der foreligger af det ærede medlems hr. Hans Hedtofts tale. Vi er klar over, at der blandt dem, der i øjeblikket er berøvet valgretten, findes en hel del, som efter vor opfattelse burde have den, og det er også derfor, mit parti har rettet en henvendelse til den højtærede arbejds- og socialminister, hvori vi for det første har anmodet ministeren om at fremsætte forslag om en almindelig eftergivelse af kommunehjælp i forbindelse med vedtagelsen af den nye forfatning. Det er jo imidlertid en foranstaltning, som kun får virkning indtil det pågældende tidspunkt. Vi mener ikke, det er tilstrækkeligt, og derfor har vi yderligere anmodet den højtærede arbejds- og socialminister om at fremkomme med forslag til ændringer i forsørgsloven, således at de, der får sygehjælp, de, der har mistet deres valgret på grund af, at de har fået hjælp i 12 måneder indenfor 18 måneder, de, der har mistet deres valgret på grund af, at de har fået hjælp, fordi de var indblandet i en kollektiv arbejdsstandsning, og de, der har mistet valgretten, fordi de til stadighed har fået kommunehjælp af væsentligt omfang, ikke rammes af den valgrechtsfortabende virkning af hjælpen. Jeg håber, at den højtærede minister vil imødekomme denne anmodning. Skulle det ikke blive tilfældet, går jeg ud fra, at mit parti selv vil fremkomme med forslag i den

retning, og jeg vil håbe, at der i dette høje ting vil være enighed om at vedtage et sådant forslag. Men dermed tror jeg også man kan fastslå, at spørgsmålet om valgrechtsfortabelse i forbindelse med modtagelse af socialhjælp er løst, og at det ikke er nødvendigt at diskutere det videre i forbindelse med valgloven.

Spørgsmålet om de syges adgang til at stemme ved valgene er jo ingenlunde et nyt problem; det har foreligget i de 17 år, jeg i denne sal har haft lejlighed til at beskæftige mig med valglove, og det vil foreligge, lige til det på en eller anden måde bliver løst. I min gruppe har der været meget stærke ønsker om, at man nu kunne skære igennem; men vi har affundet os med, at det, der talte imod, desværre vejede for stærkt.

Der har tidligere været anført lægelige modargumenter. Dem tror jeg mit parti ville være tilbøjeligt til at se bort fra, selvom vi ikke underkender deres betydning. Men der er noget, der efter vor mening vejer tungere, og det er stemmeafgivningens hemmeligholdelse, som i virkeligheden er uløseligt knyttet til demokratiet. Hvor megen betydning man tillægger dette punkt, ses da også af den omstændighed, at selve valgrettens hemmeligholdelse nu foreslås grundlovsfæstet. Når man har kunnet udvide adgangen til at stemme pr. brev, var det, fordi den hemmelige stemmeafgivning her er lige så sikret som ved afstemning på valgstedet. Skulle man give de syge i hjemmet adgang til at stemme — og det måtte man naturligvis, hvis man gav en sådan adgang for patienterne på hospitalerne —, ville den hemmelige stemmeafgivning gå tabt; det ser man bedst af det kommunistiske ændringsforslag, der åbner mulighed for, at uvedkommende kan kontrolere stemmeafgivningen. Derfor har vi heller ikke kunnet acceptere dette ændringsforslag.

Helt anderledes ligger det med hensyn til folkeafstemninger, og da der synes at foreligge nogen begrebsforvirring her, bliver jeg nødt til at gøre nogle bemærkninger derom. Jeg vælger som udgangspunkt en artikel, som den forhenværende statsminister Knud Kristensen har skrevet i sit eksil, og som kan stå som et eksempel på manglende viden om forholdet eller bevidst ønske om at fordreje kendsgerningerne. I artiklen står der noget om, at man kan naturligvis